

مسئولیت متن و شکل بدوش نویسنده مضمون میباشد، عقیده نویسنده لزوماً نظر افغان جرمن آنلاين نمی باشد

۲۰۲۶/۰۸/۰۸

کبير عبادی

درد مردم امروز ، ریشه در ناکامی و فساد دیروز دارد

کبير عبادی

امروز اگر به زندگی مردم عادی افغانستان نگاه کنیم، درد و رنج زیادی را می بینیم؛ جوانی که سال ها درس خوانده اما کاری برایش پیدا نمی شود، پدری که توان کار دارد اما فرصت کار ندارد، دهقانی که زمین دارد اما از امکانات، آب و بازار مناسب محروم است و خانواده هایی که برای تأمین نان شب با مشکلات جدی روبهرو هستند. بیکاری و فقر، زندگی بخش بزرگی از مردم را تحت فشار قرار داده و بسیاری از جوانان، به جای ساختن آینده در وطن، ناچار به فکر مهاجرت و ترک کشور هستند.

اما پرسش اساسی این است: آیا افغانستان واقعاً کشوری فقیر و بدون امکانات است؟ کشوری با این همه منابع طبیعی، معادن، زمین های حاصلخیز، نیروی جوان و آب های فراوان و رودخانه های جاری، چرا هنوز نتوانسته به یک کشور تولیدکننده و خودکفا تبدیل شود؟ چرا از این همه ظرفیت برای ایجاد کار، تولید، صنعت و رفاه مردم استفاده نشده است؟ این حرف به معنای طرفداری از حکومت فعلی نیست؛ اما باید حق را گفت و واقعیت ها را با تعصب سیاسی قضاوت نکرد.

در بیست سال گذشته، چند فابریکه بزرگ و پایدار در کابل و دیگر ولایت ها ساخته شد؟ چند معدن به صورت اصولی و شفاف به بهره برداری رسید؟ چه مقدار از زمین های حاصلخیز کشور برای زراعت مدرن و تولید محصولات مورد نیاز مردم آماده شد؟ از آب های فراوان افغانستان برای آبیاری زمین ها، تولید برق و رشد اقتصادی چه اندازه استفاده شد؟ چند مرکز تولیدی و صنعتی ایجاد شد تا برای جوانان زمینه کار فراهم گردد؟

افغانستان در بیست سال گذشته میلیاردها دالر کمک خارجی دریافت کرد. انتظار مردم این بود که بخش بزرگی از این پول ها صرف ساخت زیربنای اساسی، بندهای آب، شبکه های آبیاری، برق،

د پانو شمیره: له 1 تر 2

افغان جرمن آنلاين په درنښت تاسو همکارۍ ته رابولي. په دغه پته له مور سره اړیکه ټینگه کړئ maqalat@afghan-german.de یادونه: دلیکنې د لیکنیزې ښې پازوالي د لیکوال په غاړه ده، هیله من یو خپله لیکنه له رالیرلو مخکې په څیر و لولئ

فابریکه‌ها، زراعت، معادن، راه‌ها و ایجاد فرصت‌های شغلی شود؛ اما متأسفانه فساد، سوءمدیریت و منافع شخصی اجازه نداد این منابع به اندازه‌ای که باید، به سرمایه‌ای برای آینده کشور تبدیل شود. اما متأسفانه بخش قابل‌توجهی از این منابع، به جای آن‌که در زیربناها، صنعت، زراعت، معادن، تولید و ایجاد اشتغال سرمایه‌گذاری شود، در فساد، منافع شخصی و فربه‌ساختن خود و وابستگان‌شان مصرف شد.

امروز اگر جوان افغانستان بیکار است، اگر دهقان با وجود داشتن زمین و آب کافی با مشکلات اقتصادی روبه‌روست و اگر کشور با وجود منابع فراوان هنوز وابسته به واردات است، باید از خود بپرسیم: در بیست سال گذشته چه فرصت‌هایی را از دست دادیم؟ این وضعیت گناه طالبان نیست. بخش بزرگی از این عقب‌ماندگی، نتیجه اشتباهات، فساد و ناکامی‌های جبران‌ناپذیر جمهوریت در بیست سال گذشته هست.

اما گفتن این حقیقت به هیچ وجه به معنای تأیید طالبان نیست. نقد جمهوریت، دفاع از طالبان نیست؛ همان‌گونه که انتقاد از حکومت فعلی نیز به معنای نادیده گرفتن اشتباهات گذشته نیست. مردم افغانستان حق دارند از گذشته حساب بخواهند و از امروز نیز انتقاد کنند. ما نباید تاریخ را با تعصب سیاسی قضاوت کنیم. هر کسی که در برابر مردم و سرنوشت این کشور مسئولیت داشته، باید پاسخ‌گو باشد.

افغانستان فقیر از منابع نیست؛ افغانستان از مدیریت درست، سرمایه‌گذاری سالم، برنامه‌ریزی و استفاده درست از منابع خود محروم بوده است.

آب داریم، زمین داریم، معدن داریم، نیروی جوان داریم، اما آنچه کم داشته‌ایم، مدیریت و اراده‌ای بوده که این ظرفیت‌ها را به کار، تولید و رفاه مردم تبدیل کند. حرف حق را باید گفت؛ حتی اگر به مذاق این جناح یا آن گروه خوش نیاید. زیرا در نهایت، این مردم عادی افغانستان‌اند که هزینه اشتباهات همه را پرداخته‌اند.